

godt først som sidst at lade det komme til den afgørende Samtale imellem dem.

En Lejlighed hertil tilbød hurtigt sig. Da hun sammen med den tilbageblevne Del af Selskabets Damer havde spaseret lidt rundt i Haven, og disse derefter gik over i Skoven, blev hun siddende paa en Bænk i den lukkede Alle, der løb langsmed Bolværket nede ved Stranden. Hun gjorde Regning paa, at Per, der endnu befandt sig oppe paa Verandaen foran Villaen i Samtale med Aron Israel, vilde lægge Mærke til, at hun var bleven tilbage; og i saa Henseende forregnede hun sig hellerikke. Efter faa Øjeblikkes Forløb viste han sig for Enden af Alleen og nærmede sig med ilsomme Skridt. Da han naaede hen til hende, blottede han ærbødigt sit Hoved og udbad sig Tilladelse til at tage Plads paa Bænken ved Siden af hende. To Minutter efter havde han friet.

Det skete med en saa hovedkulds Hast, at hun blev forvirret og næsten mistede Vejret. Allerede mens hun sad og ventede paa hans Komme, var hun til sin bitre Ydmygelse bleven overfaldet af en heftig Hjertebanken, som hun hellerikke siden formaaede at bekæmpe; og i sin dybe Misfornøjelse med sig selv paatog hun sig nu sin mest utilgængelige Mine og lod, som om hun aldeles ikke havde forstaaet ham.

»Hvem er det, De mener?» sagde hun.

Han gentog sin Erklæring. Han sagde, hvad